

- Vstup: Když přišla druhá světová válka, byla paní Bílá ještě dítě. Všude kolem ní se mluvilo německy. Vzpomíná si dobře na německá hlášení, například o náletech, ze kterých si s kamarády dělali legrační říkanky.

„Achtung, achtung, wieder Hole, sbal si kufry, ať jsi dole.!”

Vstup: Vždycky, když byly nálety, učitelky ve škole poslaly děti domů, ať se jdou schovat. Paní Bílá vyprávěla o jednom takovém náletu.

„Na Zbraslavi na Závisti na skále byla siréna, jak začala houkat, byl nálet, a nás pustili ze školy domů. Jen si pamatuji, když byl nálet na Hemauci že byl krásný jasný den, to bylo v Únoru, jo? Ale byl nádherný den. A my u konce áleje až u Lahovic stoupali na patníky, abychom lépe viděli, jak z letadel padají bomby.“

- Vstup: Na konci války bylo paní Libuši Bílé 10 let. Za války zažila několik silných momentů. Nejhrůznější byl asi ten, kdy jejího tatínka spolu se dvěma sousedy odvedli Němci a po chvíli uslyšeli pod mostem tři výstřely. Začaly tatínka oplakávat. Teprve po nějaké době se dozvěděly, že to zastřelili jiné sousedy a tatínek přežil. I její mamince hrozilo nebezpečí.

Máma šla na záchod. Jak vystrčila hlavu ze sklepa, proletěla kolem hlavy kulka. Tak se vrátila.

- Vstup: Po válce si paní Bílá měla vybrat školu, na které bude studovat. Měla ráda zvířata a tak ji poradili, že má studovat hospodářskou školu. A musela tam vydržet dva roky.

„Ajá, když jsem tam začala chodit a dostali jsme rozvrh, tak jsem z toho byla úplně vedle, říkala jsem, tady je psaní strojem, těsnopis, ale nic o zvířatech.“

- Vstup: Ani pak to paní Bílá neměla jednoduché. Když začala pracovat, bydlela s rodiči a musela jim všechny vydělané peníze odevzdat. Bydlela blízko vody, ráda se v létě chodila koupat, ale neměla plavky, jen jak sama říkala takové staré hadry. Po cestě do práce vídávala ve výloze nádherné dvoudílné plavky, černé s oranžovými květy. Toužila po nich tak moc, že si pořídila i přesto, že jídlo a oblečení bylo tehdy na přidělové lístky. Doma dostala strašně vynadáno.

„Podívej se, dyť oni ti kus tý šatenky vystříhali. Ty na zimu budeš potřebovat kabát, to budeš chodit v plavkách? Ze mě všechna radost, všechno spadlo!“

- Vstup: I když to paní Bílá neměla vždy lehké, prožívá hezký a naplněný život. Nejvíce je pyšná na to, že výborně vychovala své děti. A to není vždy snadné.